

Σε όλη της τη ζωή προετοίμαζε τον «Αγγελιο της Στάχτης». Δεν είχε όμως, ήξει, τα κότσια να τον γράψει. Σήμερα, η **ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ - ΠΟΘΟΥ** όχι μόνο τα βρήκε, αλλά χάρισε στην ελληνική λογοτεχνία ένα βιβλίο που, ενώ δεν ήταν «εύπεπτο και ροζ», είναι σταθερά στη λίστα των μπεστ σέλιερ περισσότερο από έξι μήνες

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ στην Ελένη Γκίκα

ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ να είναι και το μοναδικό της ζωής της μυθιστόρημα. Απαραίτητη προϋπόθεση, βέβαια, ίσως να στάθηκαν τα προηγούμενα τριάντα. Το δοκίμιο και η ποίηση που για χρόνια και με θρησκευτική προσήλωση η Μαρία Λαμπαδαρίδου - Πόθου υπηρέτησε. Η «λάμπα θυέλλης» της σε μια ζωή που μόνο την αλήθεια και τα μύγια της ανθρώπινης ψυχής και της ύπαρξης, αναζήτησε.

«Ο Αγγελος της Στάχτης» σπρήχτηκε ακριβώς σε όλα αυτά. Στην αέναη αναζήτηση, στην άσβεστη δίψα, αλλά και στον Ομηρο, τη Ραψωδία της Νέκυιας, τους ομηρικούς ύμνους και τα Ορφικά. Στο τραγούδι του νεκρού αδελφού «που έχει τις ρίζες του στα αρχέτυπα του ομαδικού υποσυνειδήτου».

Διότι, όπως υποστηρίζει η συγγραφέας, «από τη νεότητά μου με παιδεύει αυτή η έγερση από το μνήμα. Όμως δεν είχα τα κότσια να το γράψω».

Σήμερα, όχι μόνο τα βρήκε, αλλά χάρισε και στην ελληνική λογοτεχνία ένα βιβλίο - κιβωτό. Την περιπλάνηση της ψυχής στον άχρονο χρόνο. Ενα μύθος — εν τέλει — «από την ψυχή προς την ψυχή». Και βρήκε ανταπόκριση από το κοινό, καθώς έξι και πλέον μήνες βρίσκεται σταθερά στις πρώτες θέσεις στις λίστες με τα εμπορικότερα βιβλία.

—«Ο Αγγελος της Στάχτης» είναι ό,τι μάθατε, ό,τι διαβάσατε, κι ό,τι καταλάβατε κι ό,τι ενδεχομένως μαντεύετε,

Θεό και σε μένα», λέει η Ουίβι του Μπέκετ. Και ο Κωνσταντίνος, πριν γίνει Αγγελος, όταν ακόμα ζει την περι-

του νεκρού αδελφού» στη συνειδήσή σας, στη συνειδήση του λαού μας;

—Ενσωματώνει αυτή την ποίηση του λαού, για την οποία μίλησα, τον τρόπο με τον οποίο προσέγγισε τη μεταφυσική της ζωής. Στο δημοτικό τραγούδι συντελέστηκε το θαύμα του λαϊκού μας πολιτισμού, ένα θαύμα που έχει τις ρίζες του στα αρχέτυπα του ομαδικού υποσυνειδήτου. Και το μυθιστόρημά μου το σπάρηξα εκεί, στο δημοτικό τραγούδι του νεκρού αδελφού. Από τη νεότητά μου με παιδεύει αυτή η έγερση από το μνήμα. Όμως δεν είχα τα κότσια να το γράψω. Δεν αισθανόμουν έτοιμη.

—Ποιος μπορεί να είναι στις μέρες μας «Ο Αγγελος της Στάχτης»;

—Το πρόσωπο που αγαπήσαμε. Το πρόσωπο που θα θέλαμε να νικήσει τον Αδη και να γίνει αθάνατο. Το πρόσωπο που θα θέλαμε να μας μιήσει στα μυστικά του πέρα από εδώ κόσμο και να μας κάνει να αγαπήσουμε τα μοναχικά μονοπάτια του. Κι ακόμα, το πρόσωπο που, περνώντας μέσα από τη σύγχρονη επιστήμη και τεχνολογία, θα μπορούσε να μας οδηγήσει σε μίαν υπέρβαση της φθοράς που θα έχει μέσα της το καλό. Γιατί το «καλό» ως υπαρξιακός άξονας παίζει ένα σημαντικό ρόλο στο μυθιστόρημα.

—Για σας τι σημαίνει «Ο Αγγελος της Στάχτης»;

—Ο,τι περισσότερο αγάπησα από τα βιβλία που έγραψα. Ο,τι περισσότερο άγγιξε την ψυχή μου. Κι εδώ θα δι-